

er aldeles klart, at naar man opgjør Budgettet for et Aar og deri ved Siden af de andre Indtægter, fordi Udgifterne saa vise sig større end disse, optager en ny Indtægtspost for at dække Mangelen, da maas Meningen være, at denne særskilte Indtægt, ligesom alle de andre Indtægter, virkelig skal indkomme i dette Aar. Naar det hedder: „I Aaret Attenhundrede og det og det falde de og de Udgifter, der skulle dækkes ved de og de Indtægter“, og mellem disse Indtægter ogsaa er Tilskuddet fra Landsdelene, kan man dog virkelig ikke sige, at Meningen hermed og med den herved tilveiebragte Balance i Finantsloven skulde være, at den virkelige Huusholdning, som førtes i Aaret, skulde have og slutte med en Underbalance, som først bagefter skulde dækkes. Man kan ikke sige, at det er en Indtægtspost, der skal henstaae, saa at ikke en Stilling deraf indkommer i Aarets Løb, og ikke engang paa Aarets sidste Dag, thi da kan man endnu ikke vide fuldstændig, hvorledes Balancen stiller sig; det kan først vides, efterat Regnskabet er opgjort, decideret, altsaa lang Tid efter. Jeg troer altsaa, at det ligger i Sagens Natur, at de Udtryk i Grundlovsindskrænkningens § 4 „til den Tid, de forfalde“ maas forstaaes om en rimelig Forfaldstermin i det løbende Aar, for hvilket Tilskuddet stæer, og saaledes er det blevet forstaaet. Monarchiet kan naturligtvis ikke ved Begyndelsen af Aaret forlange det Hele forud, men det kan fastsætte successive Betalingsterminer i Aarets Løb — jeg troer, at de sættes kvartaliter. Det er altsaa den naturlige Fremgangsmaade, den, der stemmer med Ordnes naturlige Mening. Ordene maas enten nødvendigen forstaaes saaledes, eller der er idetmindste ikke Noget imod, at de forstaaes saaledes. Saameget om den tilstrækkelige Hjemmel.

Jeg skal nu et Dieblif vende mig til det praktiske Resultat. Hvis man vil være meget streng, kunde man sige: Ja, men naar nu Regnskabet for et Aar er opgjort, og det saa viser sig, at Fællesudgifterne kunde være dækkede uden det fulde Tilskud, naar det viser sig, at der ved Inddragningen af det fulde Tilskud er opstaaet for Monarchiet i det Hele et Overskud, saa skulde dette tilbagebetales. Men hvad vil denne Tilbagebetaling da vel egentlig sige?

Der tilbagebetales en lille Sum for paant at kræve et større Tilskud. Det, der nu stæer, er, at Overskuddet, som har viist sig, bliver godskrevet Monarchiet, som derved er istand til i det næste Aar, som det ogsaa har viist sig, at kræve Mindre. Der ligger en aldeles uheldig Betragtningssmaade, som man en Tid har arbeidet sig ind i og har ladet sig hilde af, til Grund for den Tanke, at der her kunde opstaae nogen virkelig Conflict af Interesser, eller at denne Conflict, hvis den opstod, kunde jævnes paa dette Punkt, eller endog blot, at der paa dette Punkt kunde findes et vigtigt Hjælpe-middel. Monarchiets Fællesfinantser ere i højeste Grad tillige Kongerigets Finantser, ja, det Væsentlige af vor finantsielle Velfærd ligger der. Det ere dog de Gjenstande, som vedkomme Fællesstaten, der sluger de fleste Penge, og vi, som de andre Landsdele, tilveiebringe dem ikke blot ved Tilskud, men tillige ved mange andre Indtægter, der flyde fra Kongeriget, blandt Andet de store indirecte Afgifter. Naar vi altsaa staae i dette bestandige Fællesskab, kan det jo for det Første være os temmelig ligegyldigt, om der maaskee fra et Aar bliver et lidet større Overskud i den Kasse, som vi dog skulle hve til, og som har Ret til at kræve Bidrag af os. Den hele Huusholdning, som føres der, dens Følger kunne vi ikke undrage os. Er det altsaa en fornøftig og sparsommelig Huusholdning, der føres i Monarchiets Fællesfinantser, saa vil paa en forstandig og sparsommelig Maade det Overskud, de have faaet i det ene Aar, blive benyttet i det andet. Men vilde vi gaas ud fra den Forudsætning, at der skalkes og valtes uforstandigt og ødselt med Monarchiets Finantser, hvad hjælp det os da, at vi forlangte Tilbagebetaling af et eventuelt Overskud, da vi ikke kunde gjøre Noget til, at der fremkom et Overskud, da vi maatte finde os i, at der gjordes saa store Udgifter, at der istedetfor Overskud bestandig krævedes større Tilskud? Det kunde jo ikke nytte det Allermindste. Vi kunne jo ikke fra Rigsdagens Side have nogen Indflydelse, idetmindste ikke directe — indirecte kunne vi, som jeg strax skal sige, have den — paa Opjørelsen af Monarchiets Fællesbudget. Vi kunne ikke modsætte os, formelt have vi ikke mindste Ret til at mod-